

[Kjeldgaard Iversen.]

opnår freden ved at anvende fredens midler, og disse mennesker forkaster militærvæsen af enhver art som et fredeligt middel. Det er ligeledes en kendsgerning, at der er mennesker, som netop i de anvendte militære midler ser en fare for folkets eksistens og for dets frihed, og navnlig findes der ikke så få mennesker, som udfra den moralske opfattelse, at der ikke kan opnås noget godt ved at slå andre mennesker ihjel, nægter at lade sig uddanne hertil, uanset det ophøjede mål hermed.

Det er vel udfra sådanne overvejelser, at unge mennesker kan finde på at nægte at udføre militærtjeneste, og det må erkendes, at det er et humant fremskridt, når man fra statsmagtens side tager konsekvensen heraf og åbner en mulighed for at fritage sådanne mennesker for deltagelse i det militære apparat. Nu er det et stort krav at stille til ungdommen, at de allerede i 20 års alderen skal være i stand til helt at gøre sig alt dette klart, og der er vel stadig relativt få, som er i stand til at tage standpunkt inden værnepligtsalderen, og som derfor alligevel lader sig uddanne til soldat. Det er derfor ikke uden interesse i denne forbindelse at se, at der er mange, som efter at have aftjent deres værnepligt ved hær, flåde eller luftvåben nægter fremtidig at deltage i noget som helst, der har med militær at gøre, og altså melder sig som militærnægtere efter at have aftjent værnepligten. Motivet hertil kan i hvert fald ikke være magelighed, men må være langt alvorligere, så meget mere som den fortsatte forbliven i rullen almindeligvis ikke fører konsekvenser med sig, hvorimod udmeldelse kan gøre det. Når det alligevel i stigende udstrækning sker, tyder det unægtelig på, at den modenhed, som alderen fører med sig, også åbner øjnene for indholdet af det militære apparat og dets tankegang, og at man derfor tager absolut afstand herfra ved at frigøre sig for militære forpligtelser.

Selve deltagelsen i uddannelsen ved militæret har fået mange til at skifte opfattelse, og det skal i den forbindelse siges, at affærer som den omkring oversergent Peitersen i Aarhus kun fremskynder en sådan erkendelse, idet dette tilfælde jo ikke er noget enestående, blot et særlig grelt, der er blevet opdaget. Sådant er jo ånden i det militære apparat uanset alle bestræbelser for at demokratisere værnet.

Ånd og tankegang i militæret fremgår også med al ønskelig tydelighed af hærens egne lærebøger. Jeg anmoder formanden

om tilladelse til et kort citat af „Instruktion i håndgemæng“, side 34:

„Angreb på kort hold efter at være stødt sammen med modstanderen.

Knæ i skridtet i forbindelse med, at man overfor en modstander, der ikke bærer hjelm, hugger panden eller hjelmkanten voldsomt ind i hans ansigt omtrent ved næseroden, samtidig med at man ved fatning i halsen eller skuldrene trækker ham kraftigt ind til sig.

Håndkantslag udført på kort afstand mod hals, nakke eller underarm.

Tryk med tommelfingeren i modstanderens øje.

Greb i skridtet, og

bid i strube, kind eller næse for at få modstanderen til at slippe sit tag.“

Se, sådan oplærer man den danske soldat i en teknik af en så rå karakter, at selv vore mest forhærdede kriminelle forbrydere ville væmmes ved at anvende en sådan metode.

En sådan instruktion forsvarer man ganske vist med, at det er nødvendigt for at give soldaten mulighed for at forsvare sig mod en modstander, der anvender tilsvarende midler, men samtidig afslører den unægtelig militærets egentlige indhold og formål.

Militær er indbegrebet af voldsmidler og frihedsundertrykkelse. Militærets metoder må gennemføres ved at ødelægge eller i hvert fald undertrykke de bedste egenskaber, menneskene ellers besidder.

Militæret kan ikke virke efter sin hensigt, medmindre de enkelte individer ensrettes og oplæres til at arbejde som en kompakt masse, som har givet afkald på at reflektere selvstændigt. Reflektionerne skal være automatiske ligesom en maskines, og akkurat som de er indøvet ved de forskellige instruktioner og øvelser. Mennesket skal være maskinen, der slår ihjel.

Militærets mål og militærets midler er drab, massedrab og ødelæggelse af værdier så omfattende og effektivt som overhovedet muligt.

Jeg er kommet med disse betragtninger for at skabe forståelse for de bevæggrunde, de unge har til at nægte militærtjeneste. De forkaster disse midler i fredens tjeneste, fordi de endnu ikke har set, at krig har kunnet løse noget problem, og fordi de ikke tror, at vold kan føre til noget godt.

For mig at se er erkendelsen af militærets indhold og det, at man personligt tager konsekvensen heraf og nægter at deltage i apparatet, et bevis på en sund og menne-